

1

Wendell Quinn liep die ochtend in september zijn kantoor binnen met een plan. Maar hij had ook een probleem.

Nou ja, eerlijk gezegd had hij een heleboel problemen.

Hij was directeur van Hamilton High, een middelbare school die gelegen was tussen Haughville en het circuit van Indianapolis, in het ruige gedeelte van de stad. Het kwam geregeld voor dat leerlingen van Wendell omkwamen bij bendegeweld of achter slot en grendel belandden voor het dealen in drugs. Ze vergooiden hun toekomst voor autodiefstal, poging tot moord of spijbelen, en te veel van die leerlingen keken door hun eigen keuzes aan tegen een uitzichtloze toekomst.

De toetsresultaten waren bedroevend laag, evenals het aantal einddiploma's dat werd uitgereikt. Het respect voor de leerkrachten was nog nooit zo gering geweest, tienerzwangerschappen waren schering en inslag en het aantal zelfdodingen nam toe.

Wendell had op alle mogelijke manieren geprobeerd om de situatie op Hamilton High te veranderen.

Door al zijn inspanningen werkte de school met een aanmoedigingsproject, waarbij goed gedrag en hoge cijfers werden

beloond met vrijstelling van eindexamens. Winkels in de omgeving hadden producten en kortingsbonnen beschikbaar gesteld voor degenen die op de lijst met beste leerlingen stonden.

Hij was ook vindingrijk geworden als het ging om het uitdelen van straffen.

Wendell was twee keer zo streng geworden bij schorsingen en verwijdering van school wegens slecht gedrag. De leerkrachten gebruikten een puntensysteem voor het afschrikken van de leerlingen die de meeste problemen veroorzaakten. Daarnaast had zijn team van schooldecanen er een aantal gast-sprekers bijgehaald.

In de afgelopen paar jaar hadden ze het relaas gehoord van een moeder die twee zoons had verloren aan bendege geweld, een studente aan de universiteit van wie een broer in de gevangenis zat voor het dealen in drugs en drie gedetineerden die hun verhaal deelden met de bedoeling de kinderen op Hamilton High wakker te schudden.

Als iets daarvan al werkte, dan had Wendell daar geen bewijs van gezien. Alle middelen waarmee Hamilton en zijn leerlingen aantoonbaar konden worden geanalyseerd, lieten één ding zien: het ging slechter met de school.

En Wendell Quinn had er meer dan genoeg van.

Hij zette zijn versleten zwarte aktetas op zijn bureau en deed hem open. Bovenop lag een introductie map met een dekblad waarop stond: 'Nú'. Het gaf een kijkje in het hart van Wendell: zijn beweegredenen en het onderzoek omtrent zijn meest risikante beslissing tot nu toe. Dat was de beslissing dat Wendell later die dag een Bijbelstudieprogramma zou aankondigen... op Hamilton High. Het stond allemaal gedetailleerd beschreven in de map, het resultaat van een hele zomer lang lezen van juridische documenten over het onderwerp.

Lezen en bidden.

Er werd op de deur geklopt en toen Wendell zich omdraaide, zag hij een gezicht waarvan zijn hart sneller ging kloppen.

Alicia Harris. De populairste leerkracht van Hamilton High. En ook zijn favoriet. Wendell en Alicia waren al een aantal jaren bevriend – sinds het auto-ongeluk waarbij Wendells vrouw was omgekomen. Maar de afgelopen maanden was het meer geworden dan vriendschap en gingen ze met elkaar uit.

Wendell bewonderde haar om allerlei redenen. Om de manier waarop ze van zijn kinderen hield, de toewijding tegenover haar leerlingen. Haar talent om scholieren aan te moedigen – niet iets wat je op de universiteit kon leren. Maar Alicia droeg een triest geheim met zich mee waarvan de rest van de school niets afwist.

Ze vocht tegen een angststoornis.

Het was niet enkel dat ze zich angstig voelde. Alicia was in een slopend gevecht verwickeld met paniekaanvallen; Wendell had nog nooit zoiets meegemaakt. Sinds hun band hechter was geworden, had Alicia haar hart gelucht over de voorvallen. Ze was een christen met een krachtig geloof. Maar op sommige dagen beschouwde ze het als een wonder dat ze überhaupt naar buiten durfde. En af en toe lukte zelfs dat haar niet.

Alicia en Wendell hadden het nieuwe project besproken. Als er één iemand was die moeite had met wat er in het verschiet lag, dan was het Alicia wel. En daar ging Wendell bijna aan onderdoor. Maar hij had zijn besluit genomen. Hij kon voor haar bidden en er voor haar zijn. Maar hij mocht niet toelaten dat haar angst hem belette om de leerlingen van Hamilton High te helpen.

Hij glimlachte even naar haar en liep naar de deur van zijn kantoor. ‘Alicia. Kom binnen.’

Ze deed de deur achter zich dicht en draaide zich naar hem toe. Haar blik was gespannen, de angst in haar mooie ogen haast tastbaar. Dat was al zo sinds Wendell het idee van een Bijbelstudie had geopperd en het leek wel of Alicia nu haar adem inhield. ‘Ik ben er misselijk van.’

‘Hé...’ Wendell pakte haar hand. Haar vingers waren ijskoud. Dit was niet het moment of de plek om zijn armen om haar heen te slaan, dus hij keek haar diep in de ogen. ‘God heeft het helemaal onder controle.’

Nu ze aan het daten waren, letten ze er allebei goed op dat het tussen hen zakelijk bleef als ze op school waren. Daten was niet verboden onder het onderwijzend personeel op Hamilton High. Maar ze waren niet van plan om te koop te lopen met hun prille relatie. Ze zouden kunnen worden verdacht van belangenverstrengeling.

Wendell liet haar hand los. ‘Dit is mijn beslissing. Mijn plan.’ Hij keek haar onderzoekend aan. Keek in de ogen waarvan hij was gaan houden. ‘Het zal geen invloed op jou hebben.’

Als Wendell een ander had kunnen vinden om het project te leiden, dan zou hij dat zeker hebben gedaan. Hij had het serieus geprobeerd. Maar de paar leerlingen aan wie hij het had durven vragen, waren niet in de gelegenheid om te helpen. Zelfs zijn eigen zoon, die een rotsvast geloof had, had zich niet zelfverzekerd genoeg gevoeld om aan het hoofd te staan van de groep. Hij had het aan een paar leerkrachten gevraagd, van wie hij zeker wist dat ze zijn geloof deelden. Maar hun antwoord kwam, in telkens wat andere bewoordingen, op hetzelfde neer.

Ze konden het zich niet permitteren om hun baan te verliezen door een project dat, in hun ogen, duidelijk inging tegen de regels in de grondwet over de scheiding van kerk en staat. Wendell was het daar niet mee eens. Toch kon hij niet meer doen dan het vragen aan zijn medewerkers en leerlingen – anders zou hij de regels wél overtreden. Hij stond er dus alleen voor. Na de hele zomer onderzoek te hebben gedaan, wist hij zeker dat een vrijwillig project over geloof dat na schooltijd plaatsvond legaal was.

Ook al promoveerde hij het zelf.

Zijn persoonlijke overtuiging, zijn motto, gaf hem uiteinde-

lijk de moed om door te gaan. Wendell was de enige op Hamilton High die deze stap voorwaarts kon zetten. De enige die het verschil kon maken.

Nú, op dit moment.

Wendells stem klonk kalm, vriendelijk. ‘Zeg eens iets.’

‘Sorry.’ Alicia trilde en ze klappertandde. ‘Ik ben gewoon... ik ben zo bang.’ Ze keek om zich heen, alsof ze op zoek was naar een mogelijkheid om deze situatie te ontvluchten. ‘Alles staat nu op het punt van veranderen. Het is de eerste schooldag en ik heb geen flauw idee hoe ik moet gaan lesgeven.’

Wendell nam haar op. ‘En dat allemaal omdat je het niet eens bent met wat ik van plan ben?’ Hij aarzelde. ‘Bedoel je dat?’

Alicia keek naar de map op zijn bureau. Ze was het toonbeeld van professionaliteit, keurige zwarte rok en witte bloes, nieuwe schoenen met hoge hakken. Haar zwarte haar gladd, precies zoals ze het graag droeg. Het leek of ze probeerde te glimlachen, maar het werd een licht knikje. ‘Ik bedoel... ik weet dat de leerlingen hulp nodig hebben. Ze hebben iets nodig... iemand.’ Het was duidelijk dat ze gefrustreerd was. ‘Maar jij bent de directeur. Waarom moet uitgerekend jij het doen?’ Haar prachtige grote groene ogen werden donker van bezorgdheid. Zo veel bezorgdheid. ‘Misschien ontslaan ze je wel, Wendell. Dat weet je. En... ik ben bang dat ik, als ik jou steun... dat ik ook word ontslagen.’

‘We hebben bepaalde rechten. *Godsdienstvrijheid*, Alicia. Het is een vrijwillig project.’ Rustig, zei hij tegen zichzelf. *Rustig blijven*. ‘Ze zullen ons niet ontslaan.’

‘Misschien wel.’ Haar antwoord kwam snel. ‘Ik weet niet wat er gaat gebeuren.’

‘Ik ook niet.’ Hij moest eerlijk tegen haar zijn. ‘Maar ik vertrouw op God. Dit is wat Hij wil. Daar ben ik van overtuigd.’

Ze zwegen een tijdje. Vervolgens haalde ze diep adem. ‘Ik moet gaan lesgeven.’ Er volgde weer een stilte en ze keek hem opnieuw diep in de ogen. ‘Ik zal bidden.’

‘Ik ook.’ Hij deed de deur open en ze bleven even staan, keken naar de tekst die iedereen bij binnenkomst op Hamilton High School zag. Het citaat dat op de schoolmuur was geschilderd, waardoor dit allemaal afgelopen mei was begonnen, de dag dat de school dichtging voor de zomervakantie.

Degenen die het voor niets en niemand opnemen... gaan voor alles overstag. – Alexander Hamilton.

Hamilton had die woorden honderden jaren geleden uitgesproken, toen hij de eerste minister van Financiën van de Verenigde Staten was, en een van de grondleggers van Amerika. Hier was het citaat aangebracht in de gang, met letters die vijfendertig centimeter groot waren. Wendell las de tekst zwiingend, zoals hij ze iedere dag als hij aankwam op school had gelezen.

Alicia hield haar hoofd schuin, haar ogen waren op het citaat gevestigd. ‘Alexander Hamilton was een christen.’ Ze draaide zich om en keek Wendell met zachtere blik aan. ‘Ik weet zeker... dat hij je vandaag zal aanmoedigen.’

‘Misschien geeft God hem bij de bijeenkomst een plaats op de eerste rij.’

‘Wie weet.’ Alicia bleef een paar seconden aarzelend staan. ‘Tot straks, Wendell.’ Haar glimlach kwam oprecht over. Maar de angst was er nog steeds. En die zou het komende uur beslist blijven, tot het moment dat Wendells uiterst riskante plan werkelijkheid zou worden.

Ze keek hem nog een laatste keer aan, draaide zich om en liep over de gang naar haar klaslokaal. Het eerste lesuur begon om acht uur. De bijeenkomst om negen uur.

Wendell ging op de stoel achter zijn bureau zitten en keek naar de map. Hij kon het Alicia niet kwalijk nemen. Ze moest rekening houden met haar eigen positie. Toch was het feit dat ze afstand van hem had genomen het moeilijkste aspect van zijn besluit om door te gaan met de Bijbelstudie.

Hij streek met zijn hand over de map. Hij had de inhoud

alleen voor zichzelf voorbereid. Hij wilde dat al zijn onderzoek zich op één plek bevond. De map bevatte de redenen die het volgens hem rechtvaardigden om te beginnen met zijn vrijwillige Bijbelstudieproject.

Gewoon voor het geval dat hij zich op een gegeven moment zou moeten verdedigen.

De informatie was er om op terug te kunnen vallen als dat moment aanbrak. En Wendell twijfelde er niet aan dat dat zou gebeuren. Hij zou hoe dan ook een prijs moeten betalen voor de dingen die hij binnenkort zou gaan doen. En als hij een prijs moest betalen, dan zou dat ook gelden voor zijn vier kinderen. En voor Alicia. Althans, dat dacht ze.

Hij keek naar de foto van zijn gezin op het bureau. Zijn kinderen waren dé bron van vreugde in zijn leven, ze herinnerden hem doorlopend aan Gods goedheid. Jordy was de oudste van zeventien, Leah was veertien en speelde trompet in het muziekkorps van de school. Alexandria was twaalf en zat in de toneelclub, en Darrell, de jongste, was tien.

De glans in hun ogen en de liefde tussen hen verwarmde Wendells hart op de allerkoudste dagen in Indianapolis. Hij keek één voor één naar de kinderen. Ze hadden allemaal iets van Joanna, hun moeder, in zich. Jordy had haar innemende blik... Leah haar mooie glimlach. Alexandria had Joanna's lach en Darrell haar hang naar avontuur.

Er ging een rilling van bezorgdheid door hem heen. Ja, ze zouden waarschijnlijk allemaal een prijs moeten betalen voor wat hij op het punt stond te gaan doen. Wendell kon worden ontslagen. Mensen zouden de spot kunnen drijven met zijn kinderen omdat ze een vader hadden die het waagde om op een openbare school met God te komen aanzetten. Wendell was op een drie jaar oude zaak gestuit waarin een organisatie voor maatschappelijk werk probeerde om de kinderen van een openbaar onderwijzer die na schooltijd Bijbelstudie gaf, uit huis geplaatst te krijgen.

Alsof op school lesgeven over de Bijbel iemand als Wendell ongeschikt zou maken als ouder.

De onderwijzer had die zaak gewonnen. Maar de dingen waren aan het veranderen. Een groeiende groep mensen was fel gekant tegen alles wat christelijk was. Als Wendell en zijn kinderen het moesten bezuren, dan dacht Alicia dat dat ook voor haar zou gelden. Volgens haar zouden de gebeurtenissen op Hamilton groot nieuws zijn en geen enkele openbare school in de hele staat zou Wendell of haar nog aannemen. Ja, wat Alicia betrof, voelde het hele scenario al aan alsof het werkelijkheid was geworden. Een voldongen feit, zoals Hamilton destijds zou hebben gezegd.

Wat de reden was waarom ze nu al terugdeinsde.

Het trieste was dat Alicia waarschijnlijk gelijk had. Iedere aandacht op social media hield in dat ze allemaal met kritische blik zouden worden gevolgd, door alles en iedereen. Elke christen van het onderwijzend personeel. Dus de eerste tol die hij moest betalen, was vast en zeker de relatie met de vrouw van wie hij hield. Wendell voelde vanbinnen al de pijn over wat er ging komen. Hij zag het al voor zich. Maar toch moest hij doorgaan met zijn plan.

Dit was wat God van hem wilde. Wendell wist het zeker. En God zou hem erdoorheen slepen. Hij zuchtte. *Heer, kon ik Alicia maar helpen om op U te vertrouwen. Om écht op U te vertrouwen.*

Hij dacht aan de dag in juli, nog niet zo lang geleden, toen hij Alicia over zijn gevoelens verteld had. Hij had voor haar en de kinderen hamburgers gebakken op de barbecue en ze hadden de dag doorgebracht bij het zwembad in de buurt. Weer thuis, terwijl de kinderen in een andere kamer naar een film zaten te kijken, had Alicia hem omhelsd. De geur van haar haar en parfum overweldigde hem bijna en Wendell had geweten dat hij geen dag langer kon wachten om haar te vertellen wat hij voelde.

Hij ging die dag tegenover haar zitten in de woonkamer en keek haar aan. ‘Mijn kinderen zijn gek op je.’

‘Ik ben gek op hen.’ Door haar glimlach begon haar hele gezicht te stralen. ‘Ik heb een geweldige dag gehad, Wendell.’

‘De kinderen zijn niet de enigen. Ík ben gek op jou, Alicia. Ik hou van je.’ Zijn hart bonkte. ‘Niet alleen als vriend.’ Het voelde aan alsof de periode vol verdriet na Joanna’s overlijden voor Wendell eindelijk voorbij was.

Haar ogen fonkelden, nog feller dan het zonlicht op het water van het zwembad. ‘Ik dacht al dat je het nooit tegen me zou zeggen.’

Ze lachten allebei, stonden op en omhelsden elkaar opnieuw, en nadat Wendell die avond met haar naar haar auto was gelopen, deed hij waar hij al maanden naar verlangde.

Hij kuste haar.

Na die mooie zomer met elkaar was Wendell van plan om haar ten huwelijk te vragen, zodat ze snel een gezin konden zijn. Dat was ook wat zijn kinderen wilden.

Nog maar een paar weken geleden had Alicia geshopt met Leah en Alexandria om nieuwe schoolspullen te kopen. Toen ze met hun drieën thuiskwamen en de meiden hun nieuwe kleren showden, was het net alsof ze altijd al zo’n hechte band met Alicia hadden gehad. Jordy en Darrell hielden ook van haar. De jongens maakten fietstochten met Alicia en Luvie, de hond van het gezin.

Maar tijdens de zomervakantie had hij meer gedaan dan tijd doorbrengen met Alicia.

Wendell wilde de leerlingen van Hamilton op de een of andere manier helpen en hij had ’s avonds laat en ’s ochtends vroeg gewerkt om zich te verdiepen in de *Federalist Papers*, artikelen over de Amerikaanse grondwet die voornamelijk door Alexander Hamilton waren geschreven. Wendell had de Broadwaymusical over de man niet gezien, maar hij had de geluidsopnames van *Hamilton* gedownload. Een regel uit een

van de nummers was Wendell bijgebleven. *Ik ga mijn kans niet missen... mijn kans niet missen.*

Door zijn onderzoekswerk had Wendell bewondering gekregen voor Alexander Hamilton. Zijn vooruitziende blik om mensen bij elkaar te brengen. Zijn onwankelbare geloof in God. Wendell was het eens met de constatering van George Will, een beroemd politicus.

Will zei: 'Er is een mooi monument voor Jefferson in Washington, maar niet van Hamilton. Als je echter op zoek bent naar de nalatenschap van Hamilton, kijk dan om je heen. We wonen erin. We bewijzen Jefferson eer, maar wonen in het land van Hamilton.'

Die citaten stonden in Wendells introductiemap. Net als alle bijzonderheden die Wendell bij het lezen of bij zijn onderzoek te weten was gekomen over Hamilton en de Amerikaanse grondwet. De vrijheden die aan elke Amerikaanse burger waren verleend, waren gemarkeerd op de pagina's in de map die voor hem lag. Wendell had ook een aantal goed beoordeelde onderzoeken toegevoegd, die de academische, maatschappelijke en persoonlijke voordelen aantoonde van bidden en van geloven in een hogere macht.

Hij had bovendien zijn rechten onderzocht. Wat hij op het punt stond te gaan doen, was legaal, maar hij moest wel voorzichtig zijn. Hij kon leerlingen attenderen op de facultatieve naschoolse groep, maar hij kon hen niet dwingen om mee te doen. Uiteindelijk kwam het erop neer dat hij voor het gerecht kon worden gedaagd, omdat iedereen voor van alles en nog wat kon worden vervolgd.

Waar het om ging, was of hij zo'n zaak zou winnen.

Wendell had sterk de indruk dat hij dat kon. Want niet alleen de statistieken en zijn onderzoek naar Hamilton en de grondwet hadden hem tot dit plan gebracht. Het kwam ook door de Bijbel. De verzen in Spreuken en Psalmen die erover gingen dat je een kind van jongs af aan moest leren wat de

juiste weg was en dat je de volgende generatie de waarheden over God moest bijbrengen.

De leerlingen op Hamilton High waren uiterst gedesillusioneerd. Hij kon toch niet anders dan de waarheden uit de Bijbel en de hoop van God met hen delen? Al een jaar had Wendell een intense roeping gevoeld om deze stap te zetten. Daarom had hij er afgelopen zomer zo veel tijd aan besteed om zijn onderzoekswerk op orde te krijgen, om er zeker van te zijn dat hij geen wetten overtrad.

Nu, met de map over het onderzoek voor zich, voelde Wendell zich er klaar voor. Hij zou dit doen. Hij moest dit doen. Hij was de enige die bereid was zich uit te spreken.

Wendell deed zijn ogen dicht en leunde achterover in zijn stoel. De hele zomer had hij met Alicia gepraat over zijn verlangen de Bijbel terug te brengen op Hamilton High. Zes dagen geleden was hij met haar ergens koffie gaan drinken en had hij uitgelegd wat zijn onderzoek had opgeleverd. Dat hij voelde dat hij het recht had om iets te doen waarmee hij de leerlingen kon helpen.

Op de gang klonk de bel.

Wendells ogen gingen knipperend open, maar de herinnering bleef. Alicia had geknikt, maar haar ademhaling was veranderd. Sneller, bevangen door haar angst. Ze had moeite met praten. 'Ik wil je hierin bijstaan, Wendell... met heel mijn hart, echt waar.' Haar ademhaling ging nog sneller, ze raakte volledig in paniek. Ze hapte steeds sneller naar lucht en ze moesten zich de koffiebar uit haasten. Alicia wist met moeite haar auto te bereiken en kon amper praten. 'Mijn hart... het gaat zo tekeer... ik krijg geen lucht.' Ze hapte naar adem. 'Ik ga dood, Wendell! Help me!'

Wendell kon haar nog altijd horen, zag nog altijd de doodsangst in haar ogen. Hij had geprobeerd om haar te troosten, maar er viel niets te zeggen. In het halfuur dat volgde, hield hij haar hand vast en hij keek naar haar terwijl ze – in paniek

snakkend naar adem – het enige deed dat ze kón doen. Ze nam twee pillen in en bleef één en hetzelfde Bijbelvers herhalen.

Het was afkomstig uit Filippenzen 4.

‘Wees over niets bezorgd, maar vraag God wat u nodig hebt en dank hem in al uw gebeden. Dan zal de vrede van God, die alle verstand te boven gaat, uw hart en gedachten in Christus Jezus bewaren.’

Telkens opnieuw.

Het was voor het eerst dat Wendell had meegemaakt dat Alicia een regelrechte paniekaanval kreeg. Voor die tijd had ze haar angststoornis gerelativeerd. Maar het viel nu niet meer te ontkennen. En sinds die tijd voelde hij dat ze zich beetje bij beetje terugtrok, telkens als ze met elkaar praatten. Door hem werd haar angst erger.

En dat allemaal ten gevolge van zijn plan om de leerlingen op Hamilton High te helpen.

Wendell keek uit het raam. *U slaapt me hier doorheen, of niet, God? Niet alleen mij, maar ook de leerlingen?* Hij zuchtte. *Wilt U hun ogen en oren openen, Heer? Help hen. Wilt U dat alstublieft doen?* Wendell trok het verslag naar zich toe. Voor in de map zaten alle voorbeelden die Wendell ertoe hadden aangezet om eindelijk actie te ondernemen. Hij bladerde naar de laatste bladzijde. Daar stond nauwkeurig beschreven waarom Wendell niet nog een jaar kon wachten. De vreselijke realiteit en de statistieken die van toepassing waren op zijn school.

De waarheid stond er zwart op wit. Hamilton High en zijn leerlingen stonden aan de rand van de afgrond. Van een totale ondergang. Het was zelfs mogelijk dat de schoolcommissie Hamilton voorgoed zou sluiten. Eind april hadden de leden een plan besproken waarin de leerlingen met bussen naar andere scholen in de stad zouden worden gebracht. In dat geval zou Wendells school zijn deuren voor altijd sluiten. Totdat de commissie had besloten wat ze zouden doen met het gebouw.

Wendell klemde zijn tanden op elkaar. Nee, dat ging niet gebeuren. Dat angstbeeld was verleden tijd. Dit jaar zou anders zijn. Vandaag was de eerste dag van het nieuwe Hamilton High en zo meteen, tijdens de scholierenbijeenkomst, zou Wendell zijn leerlingen informeren over het project. Na vandaag zou er voor hen iets te kiezen zijn. Als ze dat wilden, dan konden ze de lat voor hun leven, voor hun toekomst hoger leggen.

Wendell kon bijna niet wachten om hen erover te vertellen.

Hij deed de map dicht en keek opnieuw naar de titel. 'Nú.' Het was afkomstig van zijn vroegere footballtrainer, Les Green. 'Je moet jezelf afvragen,' zei de trainer vaak, 'wat kan ik nú voor goeds doen?'

Wat kan ik nú voor goeds doen...?

Inderdaad.

Wendell haalde diep adem en ging terug naar de eerste pagina. Hij had er maar één ding op vermeld: de functieomschrijving waarmee hij had ingestemd toen hij door het school-district was aangesteld als directeur van Hamilton High. De omschrijving luidde:

Creëer een cultuur van uitmuntendheid die de hele school omvat en waarborg het succes van alle leerlingen.

De tekst drong diep tot hem door terwijl hij de woorden opnieuw las.

Hij sloeg zijn ogen op naar de blauwe lucht buiten. *U hebt me opgeroepen om iets te creëren en te waarborgen, Heer... daarom werd ik aangesteld.* Zijn taak bestond eruit om een nieuwe cultuur te creëren op school: een cultuur van uitmuntendheid. En het was zijn taak om het succes van alle leerlingen te waarborgen.

Dat was waarvoor hij werd betaald.

Wendell boog zich voorover en plantte zijn ellebogen op het bureau. Het afgelopen jaar waren zes leerlingen van Hamilton High omgekomen bij bendegeweld. Twee hadden er

zelfmoord gepleegd en drie waren overleden aan een overdosis drugs. Veertig procent van de leerlingen bleef minimaal één keer zitten. Wendell had het, wat zijn taak en wat de scholieren betrof, laten afweten op een school van duizend leerlingen.

Maar dat ging nu veranderen.

Frisse lucht. Daar had hij behoefte aan. Het was prachtig weer, koeler dan normaal. Geen drukkende zomerhitte. Wendell opende het raam en ging weer achter zijn bureau zitten. Hij sloeg de bladzijde in zijn map om en zag de woorden die God hem had ingefluisterd. Woorden die gezien zijn taakomschrijving het meest logisch waren. Als je werd opgeroepen om een cultuur van uitmuntendheid te creëren, kon dat maar op één manier worden samengevat:

Ga voor meer.

Daarvoor was Wendell aangesteld. Om voor meer te gaan. En dat ging hij nu eindelijk ook dóén. Zijn project voor Hamilton zou dan ook ‘Ga voor meer’ heten. Het was bedoeld om de kinderen hoop te bieden en een reden om zich in te zetten, een reden om te proberen te groeien, te leren, te leven.

Wendell stond op en liep zijn kamer door naar de boekenkast, die bijna de hele muur in beslag nam. Op de plank bovenin stonden dingen die hem hadden geïnspireerd: cadeaus van Alicia en de kinderen, nog wat gezinsfoto’s, een ingelijste foto van een leerling die haar diploma op Hamilton High had behaald en een carrière aan het opbouwen was als chirurg in het naburige Bloomington. En daar, helemaal aan het eind, een oude football vol grasvlekken met de boodschap die Les Green erop had geschreven.

Nú.

O, Les, je was een vriend voor me... kon je maar hier zijn. Wendell nam de bal in zijn handen. Les had hem geholpen weer op te krabbelen toen Wendells vader was neergeschoten en overleden na een drugsdeal. Wendell was pas zeven jaar oud.

‘Ik ben er voor je, Wendell,’ had Les op de begrafenis tegen hem gezegd. ‘God heeft dit helemaal onder controle. Hij heeft plannen met je. Hou je ogen op de hemel gericht, want die straten hier zullen je niets goeds brengen.’

Les Green werd de vader die Wendell nodig had, de man aan wie hij zich hechtte toen hij opgroeide. Les zei vaak: ‘Een mens is niets zonder God.’ Hij haalde Bijbelcitaten aan, zoals Spreuken 16:3. *Vertrouw bij je werk op de Heer, en je plannen zullen slagen.* Het was geen verrassing dat Wendell zijn eerste ritje naar de kerk maakte in de Chevrolet van Les Green.

Les was getuige bij het huwelijk van Wendell en Joanna; Les werd Wendells belangrijkste vertrouweling in de beginjaren, waarin de kinderen werden geboren. Een jaar nadat Wendells jongste kind was geboren, was Les bladeren aan het harken voor zijn kleine bungalow in de voorstad toen hij een hartaanval kreeg en overleed.

Zijn overlijden liet een gapend gat achter in Wendells hart. Een gat dat hij opvulde met Jezus en nog meer Jezus. Wat precies hetzelfde was als Les zou hebben gedaan.

Wendell glimlachte terwijl hij de bal teruglegde op de plank. Hij wist wat Les Green vandaag tegen hem zou hebben gezegd. *Er moet iets veranderen. Sta op en vertel die kinderen over je project. De leerlingen van Hamilton High hebben Jezus nodig. Of, zoals Alexander Hamilton tegen Wendell zou zeggen: Je moet het ergens voor opnemen... anders ga je voor alles overstag.*

Vandaag was de dag dat Wendell Quinn zich zou uitspreken.

Les zou trots zijn. Hamilton ook. En bovenal Jezus.

Wendell ging weer achter zijn bureau zitten. *Wat kan ik nú voor goeds doen? Nú.* Hij herhaalde de woorden totdat ze in zijn hart en zijn ziel gegrift stonden. Dit was zijn kans om verschil te maken. God zou hem helpen, koste wat kost.

Wat er ook ging gebeuren, Wendell was er klaar voor.